

[Jytte Hilden]

sektor på disse områder ikke bare kan skæres ned og ikke bare kan stryges af listen. Jeg siger det som en advarsel til de partier, der tror, at der vil kunne skabes flertal i befolkningen for noget sådant.

Socialdemokratiet har stillet en række forslag; dels fik vi nogle ting igennem i forbindelse med finanslovaftalerne med regeringen, og det er vi glade for, dels har vi fremsat nogle forslag omkring børnepasningstaksterne, og senere i dag skal vi diskutere ventelister. Endelig venter vi jo alle sammen på, at Udvalget om Børns Dagligdag skal blive færdigt, så vi kan få en alvorlig børnepolitisk debat i dette Ting.

Jeg må sige, at socialministeren har mange gode tanker. Der er mange lyriske modeller, og det er mange gode ting, socialministeren siger, men der er meget lidt, som rent faktisk er lagt frem til diskussion og til debat her i folketings-salen. Vi lurur en lille smule på, om det mon skulle skyldes, at regeringen ikke rigtig kan blive enig, om man har et flagskib, nemlig socialministeren, som siger de smukke ting ud ad vinduet, og et andet flagskib, nemlig ministeren for økonomisk samordning, som så til gengæld lukker munden og lukker vinduet, hver gang der skal udbetales penge.

Vi vil selvfølgelig i løbet af i dag bore lidt i, hvorvidt der rent faktisk er belæg for de ting, som ministeren siger. Og det er ikke, fordi jeg ikke synes, at meget af det er både sympatisk og rigtigt. Hvad er ministerens forslag omkring syge børn? Hvad er ministerens forslag omkring truede børn?

Socialforskningsinstituttets rapport fra sidste efterår, »Forsøg først«, beskriver meget præcist, at der kan gøres noget, hvis man er villig til at ofre de penge, der skal til. Og det siger jeg ikke, fordi det er vores politik blot at dele penge ud til højre og venstre og mene, at så er vi socialt dækket ind. Jeg siger det, fordi den debat, vi skal i gang med, er en meget præcis diskussion om, hvilke omprioriteringer der er nødvendige i det her samfund, så vi kan hjælpe dem, der er dårligst stillet, mest; for de stærke kan jo i mange tilfælde selv. Og derfor er det rart, at der foreligger en række rapporter.

Jeg er bekendt med, at Horsens Kommune, der har 55.000 indbyggere, forsøger sig med nogle modeller, der hedder »Hjemme hos«, hvor man prøver at tage hånd om hele familiens situation og ikke blot det enkelte barn eller

de enkelte børn – i erkendelse af, at tingene hænger sammen. I Vestsjælland er man i gang med en række konferencer om børn og unge frem mod år 2000, ligesom der er en masse frikommuneforsøg i gang. Horsens Kommune har en socialdemokratisk borgmester, og Vestsjællands Amtskommune har en socialdemokratisk amtsborgmester, så det er ikke noget tilfælde, hverken at jeg nævner de her ting, eller at det er dér, det foregår.

En af de mest pinagtige ting er efter vores mening den halve generation, som vi har tabt. Det er den generation af unge, der i dag er mellem 25 og et par og tredive, som er tabt, ikke af sygdomsmæssige grunde, men nærmest af sociale grunde, nærmest fordi vi ikke fandt ud af noget. Fordi den borgerlige regering har afskaffet jobskabelsesordninger og ikke har villet være med til ungdomsgarantiordninger, har vi en generation af unge, som er havnet i førtidspension, og så er det bare slut. De har ingen tilknytning til arbejdsmarkedet, de har ingen fornemmelse af det sociale netværk, som er så nødvendigt. Det kan vi ikke være bekendt. Det er simpelt hen samfundet, der har spillet fallit.

I det seneste nummer af Danske Kommuner er en udmærket artikel, der fortæller om, hvad svenskerne har gjort i årtier og vel at mærke i et samarbejde mellem de borgerlige og socialdemokraterne derovre. Dér vil man ikke slippe de unge, dér holder man dem i hånden, fra de går ud af skolen – de, der ikke går i det svenske gymnasium – i 16-17-årsalderen, og dér samarbejder socialforvaltning og arbejdsformidling med nogle feltassistenter med de unge, der er blevet en 18-20 år og stadig ikke har nogen arbejdsmarkedstilknytning. Jeg synes, det må være et af de vigtigste problemer at få diskuteret i dag: Hvad skal vi gøre?

Min tredje hovedlinje er, at den sociale omstilling, som skal til, selvfølgelig koster et stykke udviklingsarbejde. Nu er vi så heldige, at vi i dag skal diskutere hele to forslag om udviklingsarbejde, og derfor skal jeg ikke gå nærmere ind på den diskussion, men kun sige, at det, der er brug for, er inspiration til, hvad der kan gøres.

Det er også oplagt for os – og faktisk uforståeligt, at regeringen ikke kan forstå det – at hvis man ønsker mennesker ud af den passive rolle, hvis man ønsker, mennesker skal have glæde af det netværk, der findes i samfundet, så kræver